

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Znalecká kancelář Dušek s.r.o.**, IČ 468 84 068, se sídlem v Chebu, K Nemocnici 2A, zastoupené Mgr. Pavlem Voříškem, advokátem, se sídlem v Chebu, K Nemocnici 2A, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. září 2011, č. j. 349/2011-OD-ZN/4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 26. dubna 2013, č. j. 11 A 342/2011 - 22,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 9. října 2009 žalované Ministerstvo spravedlnosti přípisem č. j. 192/2009-OD-ZN/9, po provedeném šetření na základě závěrů znalecké komise předsedy Krajského soudu v Plzni, vyslovilo žalobkyni, zapsané v seznamu ústavů pro znaleckou činnost, podle § 20 písm. c), ve spojení s § 22 odst. 3 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění účinném do 31. prosince 2011 (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“), výstrahu pro porušení znaleckých povinností. V předmětném přípisu žalobkyni zároveň poučilo, že pokud by se zjistilo, že žalobkyně nadále neplní své znalecké povinnosti, může

být ze seznamu ústavů kvalifikovaných pro znaleckou činnost dle § 20 zákona o znalcích a tlumočnících vyškrtuta.

[2] Dne 21. října 2009 podala žalobkyně proti uvedenému přípisu odvolání.

[3] Přípisem ze dne 21. září 2011 č. j. 349/2011-OD-ZN/4 sdělil žalovaný žalobkyni, že vyslovenou výstrahu nelze napadnout odvoláním podle § 81 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“). Stejně tak není dán důvod např. k zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. spr. ř., neboť při vyslovování výstrahy znaleckému ústavu nebo znalci či tlumočnickovi nedochází k založení, změně či zrušení jeho práv či povinností.

[4] Žalobkyně se proti přípisu ze dne 21. září 2011 č. j. 349/2011-OD-ZN/4 bránila žalobou dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Dle názoru žalobkyně byla obě rozhodnutí žalovaného nezákonná, neboť výstraha trpí vadami, které mají ve smyslu § 77 spr. ř. za následek nicotnost rozhodnutí. Dále nebyly respektovány zásady uvedené v příslušných ustanoveních správního řádu, především nebyla žalobkyně s dostatečným předstihem uvědoměna o učiněném úkonu a nebylo jí poskytnuto přiměřené poučení o jejích právech či povinnostech. Žalovaný neumožnil žalobkyni v rozporu s § 4 spr. ř. uplatňovat její práva a oprávněné zájmy a nepostupoval nestranně v rozporu s § 7 spr. řádu. Žalobkyni nebyla ve smyslu § 36 spr. ř. dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navíc nebyla žalobkyně v rozporu s § 47 spr. ř. uvědoměna o zahájení řízení. Napadené rozhodnutí konečně podle žalobkyně nesplňovalo náležitosti kladené na správní rozhodnutí podle § 69 spr. ř.

[5] Usnesením ze dne 26. dubna 2013 č. j. 11 A 342/2011-22 městský soud žalobu odmítl, neboť nebyly splněny podmínky řízení. Městský soud konkrétně dospěl k závěru, že vyslovení výstrahy znalci podle ustanovení § 20 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících a s tím související přípis žalovaného ze dne 21. září 2011 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť se výstrahou nezakládají, nemění, neruší či závazně určují práva a povinnosti žalobkyně a nemají ve vztahu k žalobkyni žádné konkrétní následky. Žalobkyně byla daným úkonem pouze upozorněna na to, že se dopustila porušení zákona, a teprve tehdy, jestliže by se dopustila porušení zákona opakovaně, by bylo možné zahájit proti žalobkyni řízení o uložení sankce. V dané věci nebylo rovněž zahájeno žádné správní řízení, neboť na úkony, které nemají přímé důsledky na práva a povinnosti subjektů, správní řád nedopadá, a rovněž nelze proti sdělení o vyslovení výstrahy podat odvolání. Úkon žalovaného Ministerstva spravedlnosti ze dne 21. září 2011 tak rovněž není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s., ale pouhým sdělením o nemožnosti napadnout vyslovení výstrahy odvoláním. Svoji argumentaci podpořil městský soud rovněž analogickým odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k upozornění dle § 59 zákona č. 36/1967 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání, ve znění pozdějších předpisů, která předmětné upozornění rovněž za rozhodnutí v materiálním smyslu dle § 65 s. ř. s. nepovažuje.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu ze dne 26. dubna 2013 č. j. 11 A 342/2011-22 z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelka nejprve namítala, že městský soud provedl nesprávný výklad ustanovení § 20 písm. c) ve spojení s § 22 odst. 3 zákona o znalcích a tlumočnících. Vyslovením výstrahy došlo ke změně práva dotčeného znalce ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., neboť byl splněn hmotněprávní předpoklad odvolání znalce z veřejného úřadu. Výstraha znalce stigmatizuje jako znalce porušujícího právní předpisy, aniž mu je právním řádem jakkoli umožněno se proti tomuto stigma bránit. Je dále otázkou, jak by se postupovalo v případě domnělého opakovaného porušení zákona stěžovatelkou, neboť zahájení správního řízení ve věci odvolání znalce může nastat až za velmi dlouhou, resp. neomezenou dobu. Městským soudem citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu ve věci zákona č. 36/1967 Sb. pro daný případ není přílehlavá. Dalším důvodem kasační stížnosti byla vada řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, neboť ve výstraze uvádí žalovaný správní orgán nepravdivé skutečnosti.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právním názorem městského soudu, na který v plném rozsahu odkázal. Žalovaný dále uvedl, že v projednávané věci není bez významu, že výstrahy uložené dle § 20 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících ve znění účinném do 31. prosince 2011 nemají pro budoucí postup správních orgánů právní relevanci, neboť zákonem č. 444/2011 Sb., kterým se mění zákon o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, byl institut odvolání znalce dle § 20 nahrazen institutem zániku práva vykonávat znaleckou nebo tlumočnickou činnost. Případné neplnění nebo porušování povinností ze strany znalce, tlumočnicka nebo znaleckého ústavu se proto od 1. ledna 2012 řídí zcela jinými pravidly a je postihováno jako přestupek nebo správní delikt právnické osoby. Výstraha bude dle zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění zohledněna při určení druhu a výměry sankce za správní delikt (srov. § 25a odst. 4 a § 25b odst. 4), avšak daná ustanovení obsahují výslovný odkaz na ustanovení týkající se výstrahy dle § 25d zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění.

[9] V replice ze dne 27. srpna 2013 stěžovatelka odmítla argumentaci žalovaného, neboť pozdější odlišná právní úprava v příslušných ustanoveních zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění nemůže nijak zhojit zásah do práv stěžovatelky z minulosti. Dle názoru stěžovatelky je nová úprava v rozporu s § 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dále stěžovatelka uvádí, že zůstává nezodpovězená otázka „*jak se bránit proti zneužití udělené výstrahy dalšími osobami.*“

[10] Svoji argumentaci doplnila stěžovatelka dále podáním ze dne 18. září 2013, v němž poukázala na to, že informací o výstraze disponuje třetí osoba, která ji získala od žalovaného, a jejíž právní zástupce výstrahu používá k dehonestaci stěžovatelky v občanskoprávních řízeních vedených proti stěžovateli před Krajským soudem v Plzni.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Stěžovatelka za důvody kasační stížnosti označila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Z povahy věci však přichází v úvahu pouze posouzení kasační stížnosti z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť stěžovatelka nesouhlasila s právním posouzením usnesení městského soudu o odmítnutí stěžovatelčina žalobního návrhu, který tak městský soud meritorně neprojednal. Nejvyšší správní soud proto může posoudit pouze správnost těch závěrů městského soudu, které jej vedly k odmítnutí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.

[13] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. „kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“ Zda je v konkrétním případě napadeno rozhodnutí ve smyslu legislativní zkratky dle § 65 odst. 1 s. ř. s., musí být posuzováno materiálně, bez ohledu na formální označení úkonu ze strany správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009 č. j. 1 As 92/2008-76, publikován pod č. 1814/2009 Sb. NSS). K materiálnímu pojetí rozhodnutí se přiklání rovněž Ústavní soud [srov. např. usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 233/02 ze dne 28. srpna 2008 (U 30/27 SbNU 337)].

[14] Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou dále ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Žaloba je proti takovému úkonu podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřipustná a je nutno ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnout.

[15] Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu je proto otázka, zda výstraha a na ni navazující přípis Ministerstva spravedlnosti jsou rozhodnutími ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

[16] Dle § 22 odst. 3 zákona o znalcích a tlumočnících „pro výkon znalecké činnosti ústavů přiměřeně platí [jinak] ustanovení o výkonu znalecké činnosti znalců zapsaných do seznamu.“ Níže uvedený výklad vztahující se k povaze odvolávání znalců dle § 20 zákona o znalcích a tlumočnících je proto aplikovatelný i na znalecký ústav; v dalším výkladu se tedy již hovoří jen o znalci.

[17] Institut výstrahy byl v zákoně o znalcích a tlumočnících upraven pouze v souvislosti s možností odvolat znalce. Dle § 20 písm. c) orgán, který znalce (tlumočníka)

jmenoval, jej odvolá a zařídí jeho vyškrtnutí ze seznamu, jestliže znalec (tlumočník) přes výstrahu neplní nebo porušuje své povinnosti.

[18] Povahou výstrahy ve vztahu k § 65 a násl., resp. k § 82 a násl. s. ř. s. se zabýval Krajský soud v Praze v usnesení ze dne 23. prosince 2009 č. j. 44 Ca 33/2009-47 publ. pod č. 2689/2012 Sb. NSS. V uvedeném usnesení Krajský soud v Praze judikoval, že žaloba proti nezákonnému zásahu, kterou se znalec domáhá zrušení rozhodnutí o vyslovení výstrahy, je podle § 85 s. ř. s. nepřípustná. Vyslovení výstrahy znalci totiž není nezákonným zásahem, nýbrž rozhodnutím, které negativně zasahuje do práv žalobce (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Dle názoru Krajského soudu v Praze výstraha vyslovená znalci sice nezakládá práva a povinnosti, ale negativně zasahuje do právní sféry znalce tím, že po vyslovení výstrahy není znalec již osobou bezúhonnou, a jednak tím, že byl učiněn první krok, který je podle zákona o znalcích a tlumočnících předpokladem k jeho případnému odvolání z funkce znalce. I když z odvolání z funkce nakonec nedojde, může být výkon funkce výstrahou ovlivněn např. tak, že bude znalec méně ustanovován.

[19] S právním názorem obsaženým ve shora citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Dle názoru Nejvyššího správního soudu neměla výstraha dle § 20 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících povahu rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. a nebyla samostatně přezkoumatelná ve správním soudnictví.

[20] Z výslovného znění § 20 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících vyplývá, že předchozí vyslovení výstrahy bylo jednou z hmotněprávních podmínek pro odvolání znalce a jeho následné vyškrtnutí ze seznamu (k tomu srov. například rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. dubna 2006 sp. zn. 11 Ca 231/2005). Vyslovení výstrahy samo o sobě přímo nezakládá, nemění, neruší a závazně neurčuje zákonem garantovaná práva či stanovené povinnosti znalce (srov. § 65 s. ř. s.), popř. tato práva přímo nekrátí (srov. § 82 a násl. s. ř. s.). Úvahy o tom, že orgány oprávněné k obsazování znalce budou znalce s vyslovenou výstrahou obsazovat méně, popř. o ztrátě „bezúhonnosti“ znalce jsou v rovině veřejnoprávní úvahami spekulativními a postrádajícími normativní podklad.

[21] Ani v tomto řízení uplatněná tvrzení o dehonestaci stěžovatelky třetími osobami, resp. v občanském soudním řízení, jehož je stěžovatelka účastnicí, nemůže nalézt v soudněsprávním řízení o přezkumu výstrahy žádnou reflexi: tyto skutečnosti, došlo-li k nim, následovaly až po vydání výstrahy, vztahují se k následnému jednání žalovaného, případně třetích osob, mají povahu námitek soukromoprávních a stěžovatelka je může uplatnit soukromoprávními prostředky obrany, např. žalobou na ochranu dobré pověsti právnické osoby. Závěr o neexistenci dotčených veřejných subjektivních práv stěžovatelky nevyvrací ani námitka stěžovatelky poukazující na důkazní uplatnění výstrahy za účelem zpochybnění znaleckého posudku stěžovatelky v občanském soudním řízení. V řízení před soudem platí zásada volného hodnocení důkazů a soud je oprávněn zhodnotit znalecký posudek a posoudit jeho obsahové náležitosti zcela autonomně, bez ohledu na závěry vyslovené ve výstraze Ministerstvem spravedlnosti; ty pro něj nijak závazné nejsou.

[22] Z pohledu veřejného práva k zásahu do veřejných subjektivních práv znalce ve smyslu § 65 s. ř. s. by po vyslovení výstrahy mohlo dojít až následným vydáním rozhodnutí o odvolání znalce, které je správním rozhodnutím majícím vliv na již existující

práva a povinnosti, plynoucí ze zákona o znalcích a tlumočnících (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2005 č. j. 4 As 17/2004-55 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2004 sp. zn. 6 A 57/2002). Teprve v rámci řízení dle § 65 s. ř. s., ve kterém je rozhodnutí o odvolání znalce ve správním soudnictví přezkoumáváno, lze přezkoumat i dříve vyslovenou výstrahu, jež byla dle právní úpravy účinná do 31. 12. 2011 jednou z hmotněprávních podmínek pro to, aby znalec mohl být zákonným způsobem odvolán. Znalec tak nezůstává bez ochrany. Zjistil-li by správní soud, že výstraha byla nezákonná nebo neměla oporu ve spisu, resp. nebyl-li by správní orgán schopen skutkové okolnosti, jež udělení výstrahy předcházely, prokázat, nutně by to muselo vést k závěru o nesplnění hmotněprávní podmínky pro odvolání znalce, tzn. k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jeho odvolání. Při těchto úvahách a při absenci podrobnější úpravy by se uplatnily i obecné principy testování přiměřenosti zásahu do veřejných subjektivních práv, např. s ohledem na závažnost jednání, kvůli němuž byla výstraha udělena, a s ohledem na dobu, která od udělení poslední výstrahy uplynula.

[23] Výstrahu dle § 20 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících je možné srovnat např. s povahou upozornění na porušení zákona dle § 59 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, jež dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2009 č. j. 6 As 46/2008-97 či ze dne 6. dubna 2011 č. j. 7 As 20/2011-95, které ve svém odůvodnění citoval již městský soud). Upozornění na porušení zákona dle § 59 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání je obdobně (toliko) kvalifikovanou informací o stanovisku dozorového orgánu k porušení povinností stanovených zákonem a představuje hmotněprávní podmínku pro uložení sankce v případě, že upozornění nevedlo k nápravě, resp. že došlo k opakovanému porušení povinností.

[24] Nejvyšším správním soudem zastávaný právní názor o samostatné nepřezkoumatelnosti výstrahy vyslovené dle § 20 písm. c) zákona o znalcích a tlumočnících ostatně sdílí i komentářová literatura, která hovoří pouze o možnosti obrany dle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí o odvolání znalce v řízení zahájeném pro opakované porušení povinností navzdory již vyslovené výstraze (srov. Dörfl, L. *Zákon o znalcích a tlumočnících. Komentář. 1. vydání*. Praha 2009, s. 132–139). Nejvyšší správní soud pro korektnost zmiňuje též opačný právní názor vyplývající z článku prof. I. Telce (Telec, I. *Správní trestání znalců a tlumočnicků*. In Soudní inženýrství 5/2008, s. 262 a násl.); Nejvyšší správní soud však znovu v této souvislosti konstatuje, že znalec nezůstává bez obrany proti výstraze, lze ji však uplatnit až v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o odvolání znalce, které teprve představuje přímé zkrácení jeho veřejných subjektivních práv.

[25] Městský soud tak ve svém rozhodnutí dospěl ke správnému právnímu závěru o nesplnění jedné z podmínek přípustnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. a předmětnou žalobu správně dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[26] V uvedené věci Nejvyšší správní soud dodává, že zákonem č. 444/2011 Sb. byl institut odvolání znalce (§ 20 zákona o znalcích a tlumočnících ve znění účinném do 31.

prosince 2011) nahrazen zcela novým institutem pozastavení práva vykonávat činnost znalce (§ 20 zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění) a na něj navazujícím institutem zániku práva vykonávat znaleckou nebo tlumočnickou činnost (§ 20a zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění). Oddíl pátý nově upravuje správní delikty, konkrétně přestupky (§ 25a zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění) a správní delikty právnických osob (§ 25b zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění). Dle § 25b odst. 3 lze za jejich spáchání uložit pokutu ve výši do 100 000 Kč, 200 000 Kč či 400 000 Kč, popř. sankci vyškrtnutí ze seznamu znaleckých ústavů. Podle § 25b odst. 4 se *„při určení druhu a výměry sankce ústavu nebo právnické osobě ... přihlídně k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, a ke skutečnosti, zda již v minulosti byla ústavu udělena výstraha podle § 25d.“* Institut výstrahy je nově upraven v oddílu pátém v § 25d zákona o znalcích a tlumočnících v platném znění, takto: *„Jestliže zjištěné porušení povinností uložené tímto zákonem nelze posoudit jako správní delikt postižitelný podle tohoto nebo jiného zákona nebo jako přestupek podle zákona o přestupcích anebo jako trestný čin, může ministerstvo spravedlnosti nebo předseda krajského soudu udělit znalci (tlumočnickovi) nebo ústavu písemnou výstrahu. Při ukládání výstrahy se části druhá a třetí správního řádu nepoužijí.“*

[27] Ze shora uvedeného vyplývá, že nová právní úprava účinná od 1. ledna 2012 obsahuje obsahově jiný institut výstrahy udělované za odlišných zákonem definovaných podmínek. Zákon o znalcích a tlumočnících v platném znění výslovně přihlíží pouze k výstraze udělené dle § 25d, nikoli k výstrahám uděleným podle dosavadního znění zákona o znalcích a tlumočnících; ty jsou již zcela bez významu. Nabytím účinnosti nové právní úpravy zanikl též institut odvolání znalce z důvodu dle § 20 písm. c). I kdyby tedy Nejvyšší správní soud akceptoval tezi stěžovatelky, že výstraha udělená podle dosavadního znění zákona o znalcích a tlumočnících představuje přímé zkrácení jejich veřejných subjektivních práv s ohledem na „Damoklův meč“, který nad ní navěky visí, je zřejmé, že nabytím účinnosti nové právní úpravy *ex lege* výstraha tento důsledek z veřejnoprávní perspektivy pozbývá. Ostatně, i ve sféře správního trestání platí obecná zásada časové působnosti trestních zákonů, podle níž při posouzení trestnosti činu spáchaného za účinnosti dřívějšího zákona se použije pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější.

IV. Náklady řízení

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti s tímto řízením nevznikly, proto mu nebyly přiznány.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu